

»Ti si star človek. Spi tu ob ognju, da se ogreješ, a mi bomo spali pred kolibo.«

»Kako živita?« ju je vprašal Gospod.

»Prav dobro živiva. Niti ene zlé besede si nisva rekla, odkar sva se vzela. Boga hvaliva, da naju ni pozabil. Vsega imava.«

»Tako živita tudi naprej,« je rekel Gospod Bog. »V miru in soglasju vama vse pojde po sreči. Lahko noč!«

Pospali so. Ko se je žena zjutraj prebudila, je vstala in odšla v kolibo, da vidi, kako je z gostom. Vstal je že, ležišče je bilo prazno, a ni ga bilo nikjer. Bil je že odšel. Ko je dvignila blazino, da bi pometla, se je začudila — pod blazino je ležal cel kup zlatnikov.

K. Hafner

Sirota Jerica

Tisti dan pred Vsemi sveti so ljudje hiteli na pokopališče. S seboj so nosili rože, vence in sveče, da z njimi okrase grobove svojih rajnih.

Stara Meta pa ni mogla na pokopališče. Sedela je pred svojo pečico na cesti pred mostom in pekla in prodajala kostanj. Sredi popoldneva je postalo okoli nje vse prazno. Stara Meta se je zavila v toplo ruto in se zamislila: »Stara sem in

sama sem. Nikogar nimam, ki bi zanj skrbela in ki bi zame skrbel, ko ne bom mogla več kostanja peči. In nikogar ne bo, ki bi hodil na moj grob, ko bom umrla, in bi molil zame.« Žalostno je vzdihnila.

Tedaj se je usula okoli nje tropa otrok:

»Za dinar kostanja.«

»Meni tudi.«

»In meni tudi.«

Bili so šolarji, ki so prihajali iz šole. Stara Meta je merila kostanj in ga dajala otrokom. Dobro je merila, zakaj otroke je imela rada.

Potem je postalo okoli Mete zopet prazno. Le mala deklica je še ostala pred pečico in si mela rdeči ročici.

»Kaj bi pa ti rada?« je vprašala Meta.

»Zebe,« je plaho povedala deklica.

»Revše,« je rekla Meta. »Kar bliže stopi in pogrej se.«

Deklica se je približala, stegnila roki nad toplo pečico in se smehljala.

»Bi rada kostanj?«

»BI,« je pokimala deklica.

In stara Meta je vzela deklico na kolena in ji

olupila vroč kostanj. Hlastno ga je deklica pojedla.

»Bi še?« je vprašala Meta.

»ŠE,« je ponovila deklica.

Meta je lupila kostanj in ga tlačila deklici v usta. Vmes jo je spraševala:

»Kako ti je ime, mala?«

»JERICA.«

»Kje pa imaš mamo, da si tako sama?«

»NI MAME. MAMA JE V JAMI.«

»Sirota Jerica! Kje pa je oče?«

»NI OČETA. OČE JE PO SVETU ŠEL.«

»Sirota Jerica! Ali si čisto sama?«

»SAMA.«

»Sirota Jerica, kaj naj zdaj storiva? Po stražnika moram, da te kam spravi.«

»NE, NE,« zajoče Jerica in se oklene stare Mete.

Meti se milo stori. Poboža deklico po bledih licih in jo tolaži: »Nič ne jokaj, mala, saj bo vse dobro. Kar pri meni ostaneš. Zate bom skrbela in ko bom umrla, boš ti zame na grobu molila. Tako bo obema prav.«

In stara Meta zavije siroto Jerico v svojo veliko ruto, nato pa začne pospravljati pečico in stojnico. Potem vzame Jerico v naročje in jo odnese na svoj dom.

Doma ji skuha sladko mlečno kašo. Še preden je deklica zajela zadnjo žlico, ji že lezejo oči skupaj.

Stara Meta si jo posadi na kolena in jo poboža:

»Zdaj ne boš več sirota Jerica. Zdaj si Jerica moja.«

»MOJA,« ponovi Jerica in objame staro Meto z drobnimi ročicami.

»In jaz bom mamica tvoja.«

»TVOJA,« mrmra Jerica in oči ji lezejo skupaj.

»In ta mala sobica bo tvoj novi dom.«

»DOM, DOM,« brblja Jerica že na pol v sanjah in oči se ji zapro.

Stara Meta pa odnese Jerico v svojo posteljo, jo toplo odene, pokriža in moli:

»Sveti križ božji in angelček varuh, varujta mojo hčerko Jerico.«

Tako je sirota Jerica dobila novo mamo in nov dom.

M. Jezernik

Uganke

1.

Je del Ljubljane bele,
pod hribom je doma.
Na listu zrela žoga,
se deca z njo igra.

2.

Z veliko me pišeš,
v oblake kipim.
Če z malo zarišeš,
pa v sobi čepim.

3.

Svetel brat in temna sestra
roke si podajata.
Od vzhoda dan za dnevom
drug za drugim rajata.

4.

Dva šopka na uhljih,
mi rep je košat.
Sem bela pod brado,
podplat je kosmat.